

NEFS VE İMAN; CİNSELLİK GÜNAHINA KARŞI ÇOCUK YETİŞTİRMEK

*el-Hamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ves-
selâtu vesselâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-
âhirîn. Seyyidinâ ve senedinâ Muhammedin
ve âlihî ve sahbihî ecmaîn ve men tebi'ahû
bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.*

Emmâ ba'dü

*Fa'lemû eyyuhe'l-ihvân fe-inne efdale'l-
hadîsi kitâbullâh ve efdale'l-hedyi hedyü
seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve
sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve kül-
le muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh
ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve
bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallalla-
hu aleyhi ve selleme ennehû kâl:*

إِنَّ عِيسَىٰ بِنَ مَرْيَمَ كَانَ يَمْشِي عَلَى الْمَاءِ، وَلَوْ
ازْدَادَ يَقِينًا لَمْشَى فِي الْهَوَىٰ [الهُوَ].

*İnne 'îsebne meryeme kâne yemşî 'ale'l-
mâi ve levi'z-dâde yakînen le-meşâ fi'l-
hevâ.¹*

¹ Gümüshânevî, Râmûz, 124, r. 1.

Sadaka Resûlullâh fî-mâ kâl ev ke-mâ kâl.

Meryem validemizin oğlu İsa *aleyhis-selâm* suyun üzerinde yürürdü. Eğer yakîni daha ziyade olsaydı, havada da yürürdü.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allahu Teâlâ hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı ve ikramı dünya ve âhirette cümlenizin üzerine olsun. Peygamberimiz Efendimiz Muhammed-i Mustafâ *sal-lallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin mübarek ehadîs-i şerîfesinden o gül bahçesinden bir demet Allah izin verirse okuyacağız.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve iza-hına başlamazdan önce buyurun Efendimiz'e saygımızın, sevgimizin, bağlılığımızın bir nişanesi olmak üzere onun rûh-u pâkine hediye olması için, ve onun cümle âlinin, ashabının, etbainin, ahbabının ruhlarına hediye olması için, sair enbiyâ ve mürselin ve cümle evliya-ullah ve mukarrebînin ve hassaten Ümmet-i Muhammed'in mürşitleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olması için, şu okuduğumuz hadis kitabını yazmış, telif etmiş olan Gümüşhaneli Ahmed

Ziyaeddin Efendi hocamızın ruhu için, kendisinden feyz almış olduğumuz Mehmed Zahid Kotku Efendimiz hocamızın ruhu için, bu hadîs-i şerîflerin bize kadar gelmesine emeği geçmiş olan hadis alimlerinin ve râvilerin ruhları için, bu beldeleri fethetmiş fatihlerin, gazilerin, şehitlerin, mücahitlerin ruhları için, cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde bulunduğumuz şu caminin yapılmasına, yaşamasına, ayakta durmasına, içinde ibadet edilmesine vesile olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için, uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere Efendimiz'e muhabbetinden, ibadete rağbetinden nâşi toplanmış bulunan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına şu mübarek Cuma akşamında bir hediye olması, biz yaşayan müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olması için bir *Fâtiha* üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım buyurun...

a. Allah(cc), Her Peygamberine Farklı Mu- cize Vermiştir

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri metnini mukaddideme okumuş olduğumuz hadîs-i şerîfnde buyuyor ki;

İnne 'îsebne meryeme aleyhime's-selâm kâne yemşî 'ale'l-mâi. "Meryem validemizin oğlu İsa *aleyhisselâm.*" *Kâne yemşî 'ale'l-mâi.* "Suyun üzerinde yürürdü." Peygamber, mucizeleri var. Su üstünde yürürdü. İncil'in tahrif olmamış âyetlerinde bu yazılı. Suyun üstünde yürüyebilirdi. Güzel, fakat Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Ve levi'z-dâde yakînen. "Eğer yakîni daha ziyade olsaydı." *Le-meşâ fi'l-hevâ.* "Havada da yürürdü." Yani su da yürümek değil, havada da yürürdü.

Şimdi burada şerhte Gümüşhaneli hocamız *rahmetullâhi aleyh* buyuruyor ki; "Allahu Teâlâ hazretleri her peygambere aynı imkanları vermemiştir. Dereceleri, ihsanları, ikramları, mucizeleri farklıdır. Her peygambere verilen hususlar farklıdır. Bizim Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'e her şeyin en

fazlası, en büyüğü, en toplusu verilmiştir. En çoğu verilmiştir. Ötekilere tek tek verilenlerin topu Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e topluca verilmiştir. Ve Peygamber Efendimiz'in şerefının bir neticesi olmak üzere onun ümmetinin ulemâsı Benî İsrail'in peygamberleri gibidir. Yani daha önceki ümmetlerin peygamberleri derecesine merteye olarak yükselmiş Peygamber Efendimiz'in ashabından kimseler vardır. Peygamber Efendimiz'in ashabından ve etbâından yani kıyamete kadar gelecek olan etbâından o kerametler kendisine ikram olunmuş kimseler vardır.”

Muhterem kardeşlerim!

Kerâmet sözü üzerinde bu vesile ile biraz durmak isterim. Malum peygamberlerin göstermiş oldukları harikulâde hadiseler, insanları âciz bıraktığı için, mucize adı verilmiş. “Allah Allah!” diyor, pes diyor. Düşmanlarının kollarını kanatlarını kırıyor. Artık onun peygamberliğine itiraz edemeyecek bir hâle geliyorlardı. Kırıyor ama yine de inat edenler olabiliyor. Ebû Cehil'i o harpte yatırmış da üstüne çıkmış Abdullah b. Mes'ud *radiyallahu*

anh, hâlâ inadından vazgeçmiyor, “yüksek yere çıkmışsın” diyor. Ötekisi göğsüne oturmuş hâlâ aşağıdan alay ediyor. Kafası kesilecek, “çok yüksek yere çıkmışsın” diyor. O kelime-i şehâdet getir diye teklif ediyor; o “çok yüksek yere çıkmışsın” diye alay ediyor. Yani bu insanları Allah nefesine esir etmesin. İnsan nefesine esir oldu mu inadından vazgeçmiyor. Bu nefsi nasıl yeneceğiz de nasıl kurtulacağız bu nefisten bilmiyorum.

Ebû Talib, Efendimiz’in amcası idi. Ona baktığı için Peygamber Efendimiz seviyordu kendisini. Efendimiz vefalılarının vefalısıydı. Kendisine yapılan iyilikleri unutmazdı. Unutmamıştı. Eski kendisine yardımcı olan herkese olduğu gibi, Ebû Talib’e de iman teklif etti. Dedi ki vefatı döşegine yatmışken yani vefatı döşegi demek yani o döşekten kalkamayacak vefat edecek, o ölüm haline yakın...

“Ey amcacığım *Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullâh* de de sana şefaate yüzüm olsun. Rabbimiz’in huzurunda şefaate edebileyim. Haydi şu sözü söyleyiver.”

“Ömrümün âhirinde Ebû Talib ölümden korktu da iman getirdi dedirtmem.” dedi.

Yaa deseler ne olacak?.. Varsın desinler, insan ölüp gidiyor, yani arkasından ne derse desinler. Yani doğru bildiğin şeyi yapsana...

“Biliyorum ben senin hak peygamber olduğunu ama arkamdan böyle ölümden korktu dedirtmem.” dedi.

Korktu deyiversinler bir de ne olur? Varsın desinler. İsterse desinler. Ne çıkardı yani ama işte diyemedi. Onun üzerine Efendimiz eliyle şöyle başından ayağına kadar şöyle bir meshetmiş. Maksadı Peygamber Efendimiz’in elinin değdiği yere cehennem ateşi değemez, mümkün değil. Değemez ama Allahu Teâlâ hazretleri unutturuyor yine. Yapacağı hükmü yerini bulacak. Allahu Teâlâ hazretleri cehennemde ona öyle azap verecekmiş ki ayağının tabanından ateş verecekmiş, beyni o ateşin hararetinden kaynayacakmış. Evet Peygamber Efendimiz’in elinin değdiği yere ateş değmiyor ama öbür taraftan yine olan oluyor.

Allah bizi nefislere esir etmesin.

Şu dünyanın fâni alkışları, insanların fâni beğenmeleri, bu dünyanın fâni saltanatları, bu dünyanın fâni paraları pulları, bu dünyanın

kaymakları, börekleri, baklavaları, hepsi geçer. Hepsi geçer ve görüyoruz, Allah gözümüzün önünde de numuneler gösterip duruyor. Başka ülkelerin şahları, diktatörleri, hükümdarları yıkılıp yıkılıp gidiyorlar. Devrilip devrilip gidiyorlar. O da gidiyor, o da gidiyor. Ne olacak yani, ömür nasıl olsa gidiyor.

Allah bizim ömrümüzü yolunda tüketmeyi nasip etsin.

Nasıl olsa gidecek. Nasıl olsa bir yolda gidecek, hak yolda gitsin. Nasıl olsa bir zaman ölüm gelecek, iman ile gelsin. Nasıl olsa bu dünyadan bırakıp gideceğiz. Ne var yani bu kadar bu dünya için birbirimizi kırarız, yeriz, içeriz, ciğerini sökeriz...

Nedir yani bu insanların alıp veremediği?

Nedir bu Irak'ın İran'a saldırmasının ma-kul bir sebebi var mı?

Binlerce insan ölüyor.

Nedir bu İran'ın bu işte inadının bir ma-kul sebebi var mı?

Ne olur yani, haydi sen ettin, ama ben Allah'a bıraktım seni... Ben sana uymuyorum, deseydi kıyamet mi kopardı?

Hayır, kıyamet kopmazdı, gül gülistan olurdu ortalık. Şimdi kıyamet kopuyor. Şimdi kıyamet kopuyor inadına. İki taraftan da ölen müslüman. Hep alıştığımız misal, hep aynı şeyi veriyorum ama... İnsanların bu nefisleri yola gelmiyor. Çok zor yola geliyor. Onun için bu büyük düşmanın büyüklüğünü ve zor yola geldiğini bilip aklımızı başımıza toplamamız lazım. Öbür tarafta Afganistan'a yardım etse-lerdi Afganistan da kurtulurdu Türkistan da kurtulurdu. O kadar silah Afganistan'a gitsey-di. O mücahitler -uu- dağları devirirlerdi Rus-ların üstüne. Silahları yok. Kendileri dağın kenarında ateş yakıp kurşun döküyorlar, saç-ma yapıyorlar, tüfekleri öyle yapıyorlar. Bir Rus birliğine hücum edecekler de silah ala-caklar da çarpışacaklar diye uğraşıyorlar.

İslâm âleminde para mı yok?

Para var ama İslâm âleminin zengin ülke-lerinin zalimleri dağları orta yerinden kesip, üstünü düzleyip üstüne saray yapmakla meş-gul oluyor. Nefis, ona da onu yaptırtıyor.

Nasıl gidecek Rabbimiz'in huzuruna, nasıl cevap verecek, nasıl cevap vereceğiz?

Bizim de her birimizin kim bilir nice kusurlarımız vardır.

Ben buyurdum, buyruğumu tutmadın

Derse Mevlâm ben ne cevap vereyim?

diyor Yunus.

Biz nasıl cevap vereceğiz?

Yani doğru düzgün Rabbimiz'e güzel bir ibadet mi ettik, güzel bir fedakârlık mı yaptık, şu nefsimizi tepeleyebildik mi? Her şeyi Allah rızası için yapabildik mi? Zikrinde şüküründe dâim olabildik mi? Başka insanlara faydalı bir iş yapabildik mi? İşte ömrümüz geldi geçiyor...

Allah imanımızı kavîleştirsin. Efendimiz'in şefaatine nâil eylesin. Dinin aslını görüp, anlayıp, ona uyarak, sonunda pişman olmayacağımız bir ömür yaşamayı nasip etsin.

Birçok kimse aldanıyor. Hz. Adem'den kardeşlerimiz aldanıyorlar. Ömür sürdüğü gibi ömür sürüp, hayırlı geçirip, sonunda pişman olmadan, "Oh yâ Rabbi, çok şükür, müsterihim, senin yolunda yürüdüm elhamdülillah, sana geldiğimden de memnunum yâ Rabbi"

diye, isteye isteye gitmek, böyle cennet müjdelerini ala ala gitmek nasip eylesin.

b. İnsanın Kazandığı Mükafat, Başına Gelen Musibet İle Orantılıdır

إِنَّ عِظَمَ الْجَزَاءِ مَعَ عِظَمِ الْبَلَاءِ، وَالصَّبْرُ عِنْدَ صَدْمَةِ
[الصَّدْمَةِ] الْأُولَى، وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا
ابْتَلَاهُمْ. فَمَنْ رَضِيَ فَلَهُ الرِّضَى، وَمَنْ سَخِطَ فَلَهُ
السُّخْطُ

Inne 'ıẓame'l-cezâi me'a 'ıẓami'l-belâi ve's-sabru 'inde sadmeti'l-'ûlâ ve innellâhe izâ ehabbe kavmen ibtelâhüm fe-men radiye fe-lehü'r-rıdâ ve men sahita fe-lehü's..²

İnsanın başına gelen, felaketin musibetin büyüklüğü ile mütenasiptir. Allah bir kavmi severe onları müptela eder. Allah müptela ettiği zaman, razı gelene Allah'tan da rıza olur. Kim de kızarsa ona da Allah'ın gazabı, kızgınlığı gelir.

İkinci hadîs-i şerîf, Tirmizî'de hasen olarak tavsif olunan bir hadîs-i şerîf. Enes *radiyallahu anh*'ten. Peygamber Efendimiz Alla-

² Gümüshânevî, *Râmûz*, 124, r. 2.

hu Teâlâ hazretlerinin kullarına muamelesini ve kanununu bize burada bildiriyor. Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz;

Inne 'ızame'l-cezâi me'a 'ızami'l-belâi.
“İnsanın başına gelen, felaketin musibetin büyüklüğü [mükâfatı] ile mütenasiptir.” Ne kadar büyük sıkıntı gelirse, ne kadar büyük meşakkate uğrarsa, ne kadar büyük derde giriftar olursa, ne kadar büyük belaya çatarsa, mükâfatı o kadar büyük olur. Onun için en büyük belalar peygamberlere gelmiştir. Bakmayın bu zalimlerin, alçakların, namussuzların, kaçakçıların, arsızların, edepsizlerin, dinsizlerin, imansızların böyle keyif sürdüklerine. İyi insanlar nasıl vakit geçirmiş ona bakın.

Allah'ın en makbul, en güzel kulları, en yüksek kulları nasıl vakit geçirmiş?

Çok sıkıntılara uğramışlar. Çok dertlere uğramışlar. Çok belalara uğramışlar, çok üzüntüler çekmişler. Demek ki bu dünyada belâ istenmez ama demek ki iyi insanlara sıkıntı geliyor. Hatta ne kadar çok büyük sıkıntı gelirse mükâfat da o kadar fazla oluyor ve Allah dağına göre kar veriyor. İyi insanlara

daha çok sıkıntı veriyor. Derdi bitmez, bir sürü derdi sıkıntısı olur. Yunus Emre'nin bir garip şiiri vardır, diyor ki;

Kem dürür yoksulluktan nicelerin varlığı,

Bunca varlık var iken gitmez gönül darlığı.

Varlıktan [olan sıkıntı] yokluktan daha sıkıntılı bir durumdur; yani insanın varlığı var, her şeyi var ama gönlünde bir sıkıntı var, bir türlü gitmiyor. Şöyle bir boş hayat... Elinde bir sürü nimet var, hayatın kıymeti yok. Amerikalılardan birisi vardı, meşhur bir artistti, adını unuttum. Milyonlar kazanmış. Hayattan hiç tat almamaya başlamış. Binmiş arabasına son sürat... Ondan sonra intihar etmiş.

Hani bizim şu peşinde koştuğumuz para pul var ya, yani onu kazanınca ne olacak? Diyelim ki bir milyar da sana çıktı piyangodan, ne olacak? Acaba mutlu olacak mısınız?

Hiç de öyle parayla ilgili değil bu mutluluk.

Onun için bilin ki Allah'ın sevgili kullarına sıkıntı daha çok gelir. Eyüp *aleyhisselâm*'ın sıkıntısı ve sıkıntıya sabrı ve kazandığı dere-

celer darb-ı mesel olmuştur. Dillere destan olmuştur. Bu hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyuruyor ki arkasından... Belâ gelir iyi kula, makbul kula. Ceza gelir. Sıkıntı, üzüntü, musibet gelir ama arkasından mükâfat çok olacak.

Şartı ne?

Sabır. Sabrın da bir şartı var. *Ve's-sabru 'inde sadmeti'l-'ûlâ*. “Sabır, darbenin ilk geldiği zamanda olandır.” İlk anda sabredebildiği zaman sabrın mükâfatını alır.

İki gün geçmiş, tamam ben sabrediyorum...

Hayır, sen sabretmedin. Belâ geldiği zaman açtın ağzını yumdun gözünü, neler söyledin neler... Ne edepsiz laflar söyledin. Ne Allah'ın gücüne gidecek işler işledin. Ne acayip reaksiyonlar gösterdin.

Hani nerede kaldı senin Müslümanlığın?

Hiç sabretmedin. Neler neler söyledin.

“Bula bula beni mi buldun yâ Rabbi!”

Denir mi bu laf? Olacak iş mi? Neler duyuyoruz...

Allah musibet vermesin. Biz sabır edecek bir hal geldiđi zaman da dilimizi bozduymasın, edepsizliđe dűşürmesin bizi.

“Biraz laflar geveledim eveledim de biraz saçmaladım, kabul ediyorum. İki gün sonra yola geldim.”

Geçmiş ola artık! Sen o sabırdan ecir alamazsın. Darbe “küt!” diye çarptığı zaman sabredebilseydin o zaman eciri alacaktın.

Peygamber Efendimiz bir kadının yanından geçiyor, yanında sahabesi var. Kadın saçını başını yoluyor, bir felakete uğramış. Fer-yat figan, bağırma çağırma, ileri geri... Yanına kadar gitmiş Peygamber Efendimiz, buyurmuş ki:

“Ya hatun! Sabır ilk darbe geldiği zaman olur.”

“Ey filanca..” demiş. “Sen benim başıma ne belalar geldiğini, ne büyük sıkıntılara uğradığımdan haberdar mısın? Aklın başında mı? Nedir, nasıl söylüyorsun bunu?” Neler dediyse...

Efendimiz bakmış ki laf anlayacak hali yok; sessizce yürüyüp geçmiş gitmiş. Arkadan

sahabesinden, o gruptan olan birisi gelmiş,
kadına demiş ki;

“Seninle konuşan bu zât-ı muhteremin
kim olduğundan haberin var mı?”

“Yoo!” demiş.

“Bu, Hz. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem.*”

“Yaa! Öyle mi...” Peşinden koşmuş he-
men, koşmuş yetişmiş;

“Yâ Resûlallah! Kusura bakma; edepsizlik
ettim, sizin Peygamber Efendimiz olduğunuzu
bilememişim, bilemedim. Ondan böyle söyle-
dim.” Diyor ki;

“Sabır ilk darbe vurduğu zamandır.” Yani
sonra kıymeti kalmaz. Ondan sonra sabreder
ama imtihan orada işte! Tam, tam o anda.

Onun için muhterem kardeşlerim!

Azmimizi, irademizi, içimizi terbiye
edeceğiz. Çelik gibi olacak içimiz. Musibet
gelse bile sapsağlam duracağız. Yani böyle
dalğanın gelip de dalga kırana çarpıp dağılıp
gittiği gibi veyahut geminin böyle dalgaları
yara yara gittiği gibi biz böyle müstakim yo-

lumuzda öyle hiç şey yapmadan gideceğiz. Yoksa o darbeden küt bu tarafa git, bu darbeden küt bu tarafa gel, olmaz. Ayakta duramıyor, olmaz.

Allah'tan âfiyet isteyiniz. Allah'tan istediğiniz zaman âfiyet isteyiniz. Çünkü âfiyet hem hastalıklardan berî olmak mânasını ifade eder hem de belalardan esen olmak mânasını ifade eder. Hem ruhun şen, hem bedenin şen. Afiyet isteyiniz. Ama Allah bir belâ vermişse ki verir... Bu dünya imtihan dünyasıdır, olabilir. Dünyada hiç insan ölmese dünyada oturacak yer kalmazdı. Yaşlılar ölür, geride kalanlar büyür, elbet insanın bir sevdiği kimse âhirete göçer. Bazen kazanır, bazen ziyan eder. Bazen bir kaza gelir. Yani bazen sel felaketi, bazen kar felaketi olur, şu olur bu olur, ne yapalım... Mevlamız, Rabbimiz imtihan ediyor bizleri. Hepsi insanoğlu için.

Ne yapacak insan?

Kendinden daha kötü durumda olan insanlara bakacak, haline hamdedecek. "Evet benim bir sıkıntım var ama elhamdülillah vücudum sıhhatte, afiyette. Bak şu kardeşimin ayakları tutmuyor, bakacak kimsesi yok,

kazancı yok, maaşı da yok. Benim hiç olmazsa emekli maaşım var...” neyse yani... Böyle bir kendisinin avantajlarını düşünecek, kendisinden daha dertli, daha belalı insanlara bakacak, “Benim halime hamdolsun.” diyecek. Bu bir teselli vesilesi olur. Sonra insan sabrettiği zaman çok sevap alır arkasından. O da değişir. İstesen de durmaz zaten. Dünyanın işi değişmektir. Bir hal üzere durmaz. Bir zamanın zengini bir zaman sonra fakir olur. Bir zamanın fakiri sonra zengin olur. Sıhhatli, hasta olur. Güzel, çirkinleşir. Genç, ihtiyarlar. Değişir bu. Daima değişir. Sabretmek lazım. “Sabır ilk darbenin geldiği zamandır.”

c. Allah(cc) Bir Kavmi, Kişiyi Severse, Onları İmtihan Eder

Ve innellâhe izâ ehabbe kavmen ibtelâhüm. “Allah bir kavmi severse onları müptela eder.” Belalara uğratar, imtihan eder, sıkıntılara düşürür. Sevdiği kavmi, sevdiği insanı...

Rahmetli büyüklerimiz anlatırdı. Çok velî makbul kullardan birisi, ömrünün âhirinde vefat edecek. En son anda boğazı kurumuş.

“Bana bir bardak su getirin!” diyebilmiş. Suyu getirmişler, tam içecek... Allah bir melek göndermiş, bir çarptırtmış kanadını melek, su bardağı dökülmüş, içememiş. O sırada da ruhunu teslim etmiş adamcağız. Suyu da içememiş yani.

Öbür taraftan Allah’ın düşmanı, azılı bir kâfir, o ölecek. O mevsimde olmayacak olan bir meyve istemiş canı. Diyelim ki yaz gününde kış meyvesini istemiş veyahut o beldede olmayacak bir meyve istemiş. Aman getirin buna yetiştirin diye emir olmuş. Melekler getirmişler, onu da zıkkımlanmış, onu yemiş öyle ölmüş.

O zamanın peygamberlerinden bir tanesi demiş;

“Yâ Rabbi! Ben bu işi hiç anlayamadım. O sevgili kuluna bir su içirmedin, bu düşmanına ta nerelerden meyve tedarik oldu getirildi, onu da zıkkımlandı.” Demiş;

“Onun cennette bir derece daha yükselmesini istedim. Bunun da cehennemden bir derece daha çukura düşmesini istedim.”

İşte böyle. Bu dünyanın işleri böyle biraz Allah'ın kanunu biraz acayip. Sevdiği kulu iptilalara uğratar. Sıkıntı gelir; malına gelir, bedenine gelir, çoluk çocuğuna gelebilir. Sabreder, "Yâ Rabbi, bunu sen yaptın, şifa isterim. Yâ Rabbi, beni kurtar yâ Rabbi..." diye dua eder. Dua ettikçe samimiyeti artar, kulluğu ilerler, duasının kabul olduğunu gördükçe derecesi, yakîninin derecesi artar. Eh Allah'ın sevgili kullarından olur gider.

Fe-men radiye fe-lehü'r-rıdâ. "Allah müptela ettiği zaman, razı gelene Allah'tan da rıza olur." Allah'ın rızası gelir. "Bu kulum benim sıkıntılara dişini sıktı, sabretti, bir şey demedi. Ben de ondan hoşnudum, razıyım. O benim hükmüme razı geldi, ben de o kulumu sevdim. Ben de ondan hoşnut, razı oldum." buyurur Allahu Teâlâ hazretleri.

Ve men sahita fe-lehü's. "Kim de kızarsa, bu da mı gelecekti başıma, bilmem ne diye feveran eder de isyan ederse ona da Allah'ın gazabı, kızgınlığı gelir."

Rabbimiz imtihanlara uğratmasın, zayıf kullarız, halimiz ortada. İlkokul talebesi gibiyiz. Öyle yüksek imtihanları nasıl başaraca-

ğız... Bize kolay sorular sorsun Rabbimiz. Kolaylıkla şöyle onları cevaplandırmak nasip eylesin.

إِنَّ عَلَيْكَ السَّلَامُ تَحِيَّةُ الْمَوْتَى. إِذَا لَقِيَ أَحَدُكُمْ
أَخَاهُ، فَلْيَقُلْ: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

*Inne ‘aleyke’s-selâm tahiyetü’l-mevtâ izâ lekıye ehadüküm ehâhu fe’l-yekul es-selâmü ‘aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtuhû.*³

Bir kimseye *aleykesselâm* diye -bu tarzda- selam verirsen bu ölülerin selamıdır. Sizden biriniz bir müslüman kardeşiyle karşılaştığı zaman desin ki:” *Esselâmu aleyküm* “Allah’ın selâmı sizlerin üzerinize olsun. Ve rahmeti de, bereketi de üzerinize olsun diye -çoğul sigasıyla- söylesin.

Üçüncü hadîs-i şerîf selamlaşmayla ilgili geldi. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

Ve aleyke’s-selâm, tahiyetü’l mevtâ’dır. Yani “Bir kimseye *aleykesselâm* diye bu tarzda selam verirsen bu ölülerin selamıdır.” Ölülerin selamıdır.

³ Gümüshânevî, *Râmûz*, 124, r. 3.

Doğru selamlaşma nasıl olacak?

İzâ lekıye ehadüküm ehâhu. “Sizden biriniz bir müslüman kardeşiyle karşılaştığı zaman desin ki:” *Esselâmu aleyküm* “Allah’ın selâmı sizlerin üzerinize olsun.” *Ve rahmetullâhi ve berakâtuhû.* “Ve rahmeti de bereketi de üzerinize olsun.” diye çoğul sigasıyla söylesin. Yani “Senin üzerine olsun.” diye değil de “Sizin üzerinize olsun.” denilecek. Tabii burada bütün müslümanlara dua var.

Şimdi Peygamber Efendimiz’in bir hadîs-i şerîfinden biliyoruz ki, benim tahminime göre böyle buyurmasının sebebini ben kendi akılcıca izah etmeye çalışayım. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

“Müslümanın müslüman kardeşine onun olmadığı bir yerde, gıyabında yaptığı dua reddolmaz.”⁴ Müslümanın müslümana yüzüne karşı değil, gıyabında yaptığı dua reddolmaz. “Bak, bu gösteriş için yapmıyor bu duayı, kendisi olmadığı halde karşısında yine yaptı duayı.” diye herhalde oradan kabul ediyor. Gıyabında yapılan dua makbuldür. Müslüma-

nın müslüman kardeşine duası makbuldür. Şimdi muhataba dua ediyoruz. Biz şimdi *aleykesselâm* diyoruz. "Sana selam olsun." diyoruz. Muhatabımız o başka... Ama *aleykümüsselâm* deyince hem karşımızdakine hem de daha başka kimselere de dua gitmiş oluyor. Allahuâlem oradan kabul oluyor; o zaman selam ve esenlik dünyada âhirette selamet tahakkuk ediyor.

Bu bakımdan, selâmı bu tarzda yapmaya gayret edin: *Esselâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berakâtühû*. Üçünü de söylemek iyi olur. Bir söylerseniz 10, iki söylerseniz 20, üç söylerseniz 30 hasene kazanırsınız. Söylemenin miktarına göre sevap çok olur.

Muhterem kardeşlerim!

Tabii arada söylenecek çok sözler olabilir. Onları bazen atlıyorum bazen de sonradan hatırıma geliyor.

Bu selam, kuru bir laftan ibaret değildir. Bu selamın çok derin mânası vardır. *Esselâmu aleyküm*, yani "Selamet senin üzerine olsun." "Allah'ın selâmı dünyada âhirette senin üzerine olmuş olsun." diye onun hayrını iyiliğini murat ediyorsun. Hocamız şöyle anlatırdı;

Şimdi bir kardeşin suya düşmüş, kuyuya düşmüş, havuza düşmüş olsa, boğulacak, kanala düşmüş; sen de onu görüyorsun, yanından geçiyorsun;

Esselâmü aleyküm desen geçsen olur mu?

Olmaz. Orada selam diliyorsun, selametiğine çalışmıyorsun. Boğulacak adam. Yaa uzat elini, asıl selam şimdi orada elini uzatmak. Uzat elini. “Tut elimi kardeşim.” de, çek oradan çıkar. Yani selametini candan istemesi lazım. Karışımızdaki insanın esen olmasını, iyi hoş halle olmasını candan istemek lazım. Lafta bırakmamak lazım.

Kardeşimize selam verdiğimiz zaman onu ihtiyacını şöyle bir dikkat nazariyle bakalım, ihtiyacı neyse onu karşılamaya çalışalım. Laf ta bırakmayalım. Bu sevgileri güzel yapmanın çok mükâfatı vardır ama bilmiyorum o hadîs-i şerîf aşağıda yetişecek mi yetişmeyecek mi? Fakat çok mükâfatı vardır. Biz aramızdaki bu sevgileri, hadîs-i şerîflerde belirtilen tarza samimi hâle getirebilsek kurtuluruz. Yani dünya kurtuluşu ne olacak, 70-80 yıllık ömür de, âhirette de kurtuluruz. Onun için bu sev-

giyi mükemmel yapmaya gayret edeceğiz inşaallah.

Dördüncü hadîs-i şerîf cehennemle ilgili. O da Tirmizî'de *hasenün sahîhun* diye bildirilmiş bir hadîs-i şerîf.

إِنَّ غِلْظَ جِلْدِ الْكَافِرِ اثْنَيْنِ وَأَرْبَعِينَ ذِرَاعًا بِذِرَاعِ
الْجَبَّارِ، وَإِنَّ صُرْسَهُ مِثْلُ أُحُدٍ، وَإِنَّ مَجْلِسَهُ مِنْ
جَهَنَّمَ مَا بَيْنَ مَكَّةَ وَالْمَدِينَةَ

*İnne ğılaza cilde'l-kâfiri's-neyni ve erba'îne zirâ'an bi-zirâ'i'l-cebbâri ve inne dır-sahû mislü uhudin ve inne meclisehû min cehenneme mâ beyne mekkete ve'l-medînete.*⁵

Cehennemde her şeyin ebadı büyüyecek. Ölçüleri büyüyecek, azametlenecek. Ağzındaki bir azı dişi, Uhud Dağı kadar büyük olacak. Cehennemdeki oturak yeri, oturduğu yer, Mekke ile Medine arası kadar büyük olacak.

Cehennemde her şeyin ebadı büyüyecek. Ölçüleri büyüyecek, azametlenecek. Pey-

⁵ Gümüshânevî, *Râmûz*, 124, r. 4.

gamber Efendimiz bu sahih, hasen hadîs-i şerîfte buyuruyor ki;

“Kâfirin derisinin kalınlığı, kâfirin derisinin cildinin kalınlığı cehennemde 42 zirâ olacak.” 42 zirâ. *Zirâ* “bir kol boyu” demektir, herhalde “altmış küsur santim” filan olsa gerek. Allahuâlem. “Ama dünya zirâiyle değil, bir zirâ-i Cebbâr, Cebbâr olan Allahu Teâlâ hazretlerinin ölçüsü olan zirâ ile sadece derisinin kalınlığı 42 zira olacak ...” Kâfir büyüyecek, yani cehennemde öyle azabı çok görsün; bütün vechelerinden, bütün satırlarından görsün diye.

Ve inne dırsahû mislü uhidin. “Ağzındaki bir azı dişi, Uhud Dağı kadar büyük olacak.”
Ve inne meclîsehû min cehennem. “Cehennemdeki oturak yeri, oturduğu yer...”
Mâ beyne mekkete ve'l-medîneh. “Mekke ile Medine arası kadar büyük olacak.”

Koca, azametli bir şey olacak. Her tarafından cayır cayır yanacak. Katranların, azapların, felaketlerin içinde, bir alâmet, bir şey olacak yani.

Allah cehenneminden âzat eylesin, lütfu ile cennetine dahil eylesin. Hem de ilk girenlerle...

إِنَّ فَاطِمَةَ أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا، فَحَرَّمَهَا اللَّهُ وَذُرِّيَّتَهَا
عَلَى النَّارِ

*Inne fâtımete ahsanet fercehâ fe-harramehallâhu ve zürriyyetehâ 'ale'n-nâri.*⁶

Allah Fatımayı ve ondan gelen neslini cehenneme haram kıldı.

Taberanî'den ve daha başka kaynaklardan, *Müstedrek*'ten, Ebû Zer *radıyallahu anh* rivayet etmiş, oralara kaydedilmiş ve *Müstedrek*'te bu hadîs-i şerîfe *sahîhun* denmiş. İbnü'l-Cevzî de mevzû demiş.

Fâtıma, Peygamber Efendimiz'in mübarek kızı. "Fâtıma, *ahsenet fercehâ* Meryem validemiz gibi haysiyetini şerefini, ırzını, namusunu en güzel tarzda korudu." *Fe-harremehallâhu*. "Allah onu haram kıldı." *Ve zürriyyetehâ*. "Ve ondan gelen neslini haram kıldı." 'Ale'n-nâr. "Cehenneme."

⁶ Gümüshânevî, *Râmûz*, 124, r. 5.

Yani o güzel ahlâkı sebebiyle, o namusta timsal olma derecede yüksekliği, paklığı sebebiyle lakabı Fâtıma el-Betül'dür. Meryem validemizin de lakabı Betül'dür. Allah hem Fâtıma validemizi hem de zürriyetini cehennemde haram kıldı, yani onun soyundan gelen pak nesep, seyitler, şerifler cehennemde yanmayacak.

Şimdi kaynaklarda bir tanesinde sahih diyor, İbnü'l-Cevzî isimli alim de -o Hanbelî alimlerindendir. Biraz da aşırıdır. Tarihte yazıldığına göre kaşları çatıkca bir adamdır.- bu hadise mevzû demiş. Ama Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin hocamız da arkasında diyor ki; “Böyle demiştir ama *velem yusib* isabet etmemiştir, doğru söylememiştir.” diyor. Yani “Haklı değildir sözü. Şahitleri var bu işin, başka yerden delilleri var.” diyor. Elbette Peygamber Efendimiz'in o mübarek pâkize kızı cennete girecek, cennet hatunlarının efendilerinden olacak. Zürriyeti de tabii, o yolda yürüyenler de öyle...

إِنَّ فُجُورَ الْمَرْأَةِ الْفَاجِرَةِ كَفُجُورِ أَلْفِ فَاجِرٍ، وَإِنَّ
بِرَّ الْمَرْأَةِ الْمُؤْمِنَةِ كَعَمَلِ سَبْعِينَ صِدِّيقًا

*Inne fücûra'l-mer'eti'l-fâcirati ke-fucûri elfi fâcirin ve inne berra'l-mer'eti'l mü'mineti ke-'ameli seb'îne sıddîkan.*⁷

Fâcire bir kadının fısk-ı fucûru, erkeklerden bin tane fâcirin fısk-ı fücuru kadar şiddetlidir. Mü'min bir hatun kişinin de salâh-ı hali, iyi halli olması, Yetmiş -Ebû Bekir Sıddîk gibi- sıddîkın ameli gibidir.

İbn Ömer *radıyallahu anhümâ'* dan. Kadının iyi olmasının faydasını ve kötü olmasının felaketini anlatan bir hadîs-i şerîf. Efendimiz buyuruyor ki;

Inne fücûra'l-mer'eti'l-fâcirati. "Fâcire bir kadının fısk u fücûru..."

Yani kötü huylu edepsiz bir kadının edepsizliği, günahkârlığı ne gibidir?

Ke-fucûri elfi fâcirin. "Erkeklerden bin tane fâcirin fısk u fücûru kadar şiddetlidir." Onun bir tanesi, bin tane erkeğin yapamadığı fısk u fücûru meydana getirir. Kadın kötü oldu mu mahvolur cemiyetler. Kadın namussuz, kadın edepsiz, kadın arsız yüzsüz oldu mu cemiyet gider. Bin tane erkeğin yapama-

⁷ Gümüşhânevî, *Râmûz*, 124, r. 6.

dığı kötülüğü yapar. O derecede kötü olur. Buna mukabil, aksine;

Ve inne berre'l-mü'mineti. "Mü'min bir hatun kişinin de salâh-ı hali, iyi halli olması, ehl-i nâmus olması, hayırsever iyi bir kadın olması." *Ke-'ameli seb'îne siddîkan.* "Yetmiş Ebû Bekr-i Sıddîk gibi sıddîkın ameli gibidir." O kadar kıymetlidir.

O halde bizim elimizi kolumuzu sıvayıp bu kadınların böyle ehl-i nâmus, hayırhâh, hayırsever insanlar olarak yetişmesine koşmamız gerekiyor. Eğer bir kötü kadın kaçırsak elimizden, iyi yetiştiremeyip de elimizin kolumuzun arasından sıyrılır da çamura düşerse bir kötü kadın, bin erkeğin yapamadığı kötülüğü yapar.

Yapar mı?

Yapar. Bi't-tecrübe, [tecrübeyle] sabit. Bizim şimdi şu asrımızda işte gazetelere bakın, işte bilmem nelere bakın. Hele Allah bir de güzellik vermişse milyon kere kötülük yapar. Bu bütün güzelliğini açar, gazetelerde mal bulmuş mağribî gibi onun müstehcen resimlerini basmakta yarışır. Evet gecede 60 milyon, 80 milyon alır ama âhirette hava alır.

Bu dünyada alır... Bu dünyadan firavunlar geldi geçti, elinin altında hazineler vardı. Karunlar hazinelerinin anahtarlarını bir grup insan ıhlaya ıhlaya taşırdı. Ziynetiyle kavminin karşısına çıktığı zaman;

“Ah ah! Keşke bizim de halimiz Karun gibi olsa..” diye böyle gözleri afallamıştı, Karun’un şatafatından, şâşaasından. Ertesi gün Allah yerin dibine batırdığı zaman;

“Oo! Allah demek ki zâlim kimselere felah vermiyormuş, iflah etmiyormuş zâlimleri demek ki... Aman aman vazgeçtim!” dediler. Karun’un yerin dibine geçirildiğini görünce o zaman;

“Vay!..” dediler, bir gün önce onun yerine olmayı temenni edenler öyle dediler.

d. Cinselliğin, Müstehcenliğin Topluma Dayatılmasının Şekli Ve Amacı

Bu paraların kıymeti yoktur. Gözümüzün doyması lazım. Para, para, para, para... Yani herkesin bu devirde aklı fikri para... Ya bu paranın bir gün beş para etmediğini anlamak lazım. Paradan kıymetli şeyler olduğunu anlamak lazım. Evinde yiyecek zeytini olmayan insan, gazetenin köşesinde bir kadının ahlâkı-

nı, ırzını, haysiyetini, namusunu sattığı zaman şu kadar milyon aldığını bütün gazeteler yazıyor. Renkli resimlerle ortaya koyuyorlar.

Ne oluyor? Ne demek oluyor bu? Ne mânaya geliyor?

Haydi bakalım biraz parası az olan, haydi bakalım kaymağı baklavayı böreği yiyemeyen insanlar, aynı işi siz de yapın demek olmuyor mu? Teşvik olmuyor mu? O kız anasından babasından kaçıp İstanbul'a artist olmaya gitmiyor mu?

İşte onu sen elinden kaçırdın mı, elinin arasından civa gibi süzülüp kaçtı gitti mi, haydi bakalım toparlayabilirsen toparla cemiyetin ucunu. Cemiyet darmadağın gider.

Açık oturumlar yapıyorlar, toplanıyorlar, yazarları, bilmem çizerleri topluyorlar. Ne yazarlar, ne çizerler bilmem... Topluyorlar, gençlere soruyorlar. Yahu sen kime soruyorsun, onun akli bir karış yukarda...

Gence soru sorulur mu?

“Efendim, bence çıplaklık müstehcen değildir.”

Sus, edepsiz! Sen ne anlarsın, daha çocuk... Aklın başka yerde senin. Bir karış yukarda, belki beş karış yukarda, belki evinde tepesinde.

Çocuğa şey sorulur mu?

Haydi sor bakalım, her işini evdeki küçük çocuğa sor da yap bakayım.

Çocuğun aklıyla ipiyle kuyuya inilir mi?

Gazeteci gidiyor ona soruyor.

Gel bana sorsana!

Sormaz, yanaşmaz bana, ben sakallıyım. Alacağı cevabı biliyor. Gidiyor nerede kadın kız peşinde koşan varsa ona soruyor. Tabii, o da işi bozulmasın diye;

“Ben çıplaklığı müstehcenlik saymıyorum.”

Sen kimsin? Kim oluyorsun sen ukalâ! Bir şey misin yani, sen ne işe yararsın sen? Bir baltaya sap olabildin mi, fakülteyi bitirebildin mi, şu memlekete bir faydalı bir şey yapabildin mi?

“Efendim, işte insanlar cinsî bakımdan böyle olmadığı için bu memlekette işte böyle

bu çeşit yayınlara rağbet fazla oluyormuş.”
filan...

Yaa sen bu cinsiyet denilen şeyin, bu nefis denilen şeyin nasıl bir zararı olduğundan haberin var mı?

Bu nefse verdikçe ister bu. Verdikçe doy-
sa... Arslan mesela, arslandır, yırtıcı hayvan-
dır deriz. Duyarız ki bir geyiği parçalayıp yedi
mi çekilirmiş kenara, uykuya dalıyor. Yani
tamam, karnı doydu. Yanından, burnunun
ucundan başka geyik geçse dokunmuyor. Kar-
nı doydu hayvanın ama bu nefse verdikçe
ister hain. Verdikçe ister, verdikçe ister...

“Sinsi, sapık yakalandı...” Gazetelerde
okuyoruz, takip ediyorum.

Neden bu hâle düşmüş, sormuşlar polis-
ler, Allah razı olsun. Diyor ki;

“Anamın kötü yola gittiğini gördükten
sonra benim de ayağım kaydı.”

Yaa, öyle ananın öyle çocuğu olur. Sen
kadınları öyle yaparsan böyle işler, bu kadar
polisi peşinde koşturan bir sapık çıkar ortaya.
Anasının, kız kardeşinin yanlış yola gittiği

görmüş, ondan sonra o da sapıtmış, yoldan çıkmış.

Ee, ne olmuş sonra?

Televizyon, video çalarmış. Televizyonun, videonun filmlerini çalarmış... İlk önce o müstehcen filmleri kendisi seyredermiş, gazetelerde okuyoruz bunları, ibret yani... Öyle ibret ki yaz hemen bir şeye, tamam, anlatsın. Kendisi seyredermiş, seyrettikten sonra eline tabancayı alıp haydi gidermiş ev basmaya. Halk ondan sonra kaçıyor. Hani seyrettin, haydi şey yaptın, doysa ya... Ondan sonra bir daha, ondan sonra bir daha, ondan sonra bir daha...

Neden?

Bu nefis yedikçe canavarlaşır. Yedikçe böyle azar. Günde 10 defa da olsa, 20 defa da olsa doymaz, daha beterini ister. Daha fazlasını ister. İnsan, insanlıktan çıkar; hayvanlıktan da aşağı iner. Hayvanların bile böyle dönüp de tekme atacağı hâle gelir.

Bunu bilmiyormuş gibi... Bilirler. Tarihte sabit. Hadiselerle sabit. Sosyal hadiseleri tilki

gibi bilirler bu herifler. Bilirler de kitaplara yazıyorlarmış ki, mecmuaya yazmış ki;

“Osmanlı’yı seks mahvetti.”

Madem Osmanlıyı seks mahvetti diye mecmuana yazıyorsun, sen Türkiye’de seksin mahvetmesi için mi çıkartıyorsun bunu? Bak kendi ağzıyla nasıl yakalanıyor... Kendi mecmuaya yazmış;

“Osmanlı’yı seks mahvetti.”

Peki sen niye seksi şimdi körüklüyorsun? Seksüel, porno yayınları niye sen körüklüyorsun? Sen o işi bilmişsin, şimdi ondan körüklüyorsun.

“Efendim, filanca profesöre sorduk da işte bilmem yirminci asırda gericilik mi ilerericilik mi...”

Sen sus! Gericilik, ilerericilik hiç senin yaptığın şeyle ilgili değil!

Neyse evlatlarımızı güzel müslüman kadın yetiştirelim, kız evlatlarımızı. Müslüman yetiştirelim. İyi yetiştirirsek yetmiş tane siddîk gibi, Ebû Bekr-i Sıddîk gibi onun gibi böyle imanı sağlam insan gibi iş yapar.

Neden?

Hayırlı evlat yetiştirir. Namuslu evlat yetiştirir. Vatana millete, dine, imana hayrı dokunan insan yetiştirir.

Onu kötü yetiştirirsen ne olur? Kötü yola saparsa ne olur?

Bin tane erkeğin yapamayacağı zararı yapar. Bir köye, bir kasabaya bir tane kötü kadın geldi mi bitti, gider. Tecrübelerle ve gazete haberleriyle sabittir.

Şimdi, burada bu hadîs-i şerîf ve bu sözler arkasından bir soru;

Biz bu hanımlarımızı güzel yetiştirmek için, Allah'ın emrini, dinini, imanını öğretmek için ne yapıyoruz? Hangi müesseselerimiz var, söyler misiniz? Müslümanların hangi müessesesi var? Kadınlarımıza İslâm'ı öğretecek, kadınlarımıza Kur'ân-ı Kerîm'i öğretecek, kadınlarımıza hadîs-i şerîfleri öğretecek [hangi müesseselerimiz var?]

Bak şurada biz şu tarafı kadınların dinlenmesi için yer yapmasaydık gelmezdi yine kadınlar. Biz orada kaloriferli yer yaptık ki kadınlar da duysun diye. Yan taraf.

Ne var?

Bir şeyciğimiz yok. Hiç doğru düzgün bir çalışma yok.

Zavallı kadıncıklarımız, kocası ölürse dul kalır, kimse bakmaz. Bu yaşlılara bir bakacak yer lazım değil mi? Bu genç kızlarımız ne yapacağını bilmez. Kızım bu açılmaya lüzum yok, bu süslenmeye lüzum yok. Biz erkekler olarak size çok garanti veriyoruz; vallahi de billahi de süslenen kimseye kimse bakmaz da başörtülü insan arar yuva kuracağı zaman. Namuslu insan arar. Onlarla dalga geçer de aradığı zaman namusluyu arar. Namuslu olan kıymetlidir, sen hiç boşuna süslenme. Bu kadar parayı Avrupa'nın bilmem hangi kozmetik sanayi yahudisine kaptırma. Lüzum yok, o namaz başörtüsü en güzel örtündür senin. O güzel tesettürün en güzel kıyafetindir, en güzel süsün, ziynetindir senin.

“Efendim, işte böyle süslenmeyince, dışarı çıkmayınca, işte evde kalmak...” filan.

Kalmazsın yaa! Öyle şey olmaz.

Arayıp bulurlar, altını nasıl yerin altından kazıp arayıp buluyorlar? Elması nasıl arayıp buluyor?

Öyle arayıp bulurlar. Yani sokaklarda gezen, dairelerde çalışan çok kadın bilirim, evlenememiştir. Çok kadın bilirim bak, Allah'ın hikmeti. İlkokuldan ayrılan çocuk, kadın evlenmiştir de dairelerde okuyan evlenememiştir. Evlenememiştir, koca bulamamıştır. Çünkü itimat etmemiştir adam. Yaa benden evvel başkasıyla konuştuysa demiştir, yanına varmamıştır.

Bunları anlatmamız lazım, güzel numuneleri ortaya koymamız lazım. Yaşlı, aklı başında insanların bunlara güzel şeyler öğretmesi lazım. Sonra bunları hanım hanım ev işini, dikişini, nakışını öğretecek müesseseler kurmamız lazım. Yani bu kadınların yükselmesi için, gelişmesi için... Bu böyle Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfinde söylediği asil Hz. Fâtımaların yolunun yolcuları olması için, cennet kadını olması için bize büyük hizmet düşüyor. Çok büyük hizmetler düşüyor.

Şimdi bizim elhamdülillah bir vakfımız var, geçen gün hocaefendi kardeşlerimizle

oturduk, bu kadınlara ne yaptık, ne yaptık, ne yaptık... Üzüldük, bir şey yapamadık ... Doğru düzgün bir çalışma, doğru düzgün bir imkân da gösteremedik. Ama göstereceğiz inşaallah, bu büyük bir ihtiyaçtır. Bunu yapacağız, çünkü iyi er, iyi adam iyi annenin evladıdır, oradan yetişir. Kötü, cinsî sapık, bilmem ne, işte o kadının çocuğu o. O kadının çocuğu öyle olur. İşte gazete, isterseniz getiririm. Fotokopisini bir dahaki hafta getiririm. Böyle yayarım, şurada, bu duvardan karşı duvara kadar fotokopileri yapıştırırım buraya, görürsünüz.

e. Çocukları Helal Lokma İle Yetiştirmek

Kötü demirden iyi kılıcı kim yapmış?

Sakın ha, haram yedirme! Aman evlâdına abdestsiz süt verme. Aman evladının yediğine dikkat et. Kitaplara yazılmış, bizim büyük mezhep alimlerimiz, büyüklerimiz, talebeyken çayıra oturmuş, kitabı açmış, derenin kenarında ders çalışıyor. İlim, din ilmi çalışıyor. Derenin üstünden bakmış, böyle bir elma yavaş yavaş akıp gidiyor suyla beraber. Aa! Ne güzel elma, suya düşmüş. Almış sudan,

gidiyor çünkü. Hart! Bir ısırmış, sonradan da demiş ki;

“Aa! Ben bunu ısırdım ama benim bunu ısırmaya hakkım var mı? Benim değil ki bu!”

Şimdi biz olsak bak, deriz ki suda gidiyor, suda gitmesi ayrı, o elma senin mi değil mi, sen onu söyle bakayım...

Değil.

Ee, senin olmayan şeyi ısırmaya hakkın var mı yok mu?

Yok. Normal olarak öyle. Yani eskilerin mantığının çalışma tarzına bak. Demiş;

“Ben bu elmanın sahibini bulacağım, parasını vereceğim, helalleşeceğim.”

Derenin bu tarafına doğru geldiğine göre, yukarısında bir elma. Dere boyunca yürümüş yürümüş, o elmanın düştüğü elma ağacını bulmuş. Sahibini bulmuş, kayıyı çalmış.

Tabii sakallı, sarıklı, elinde kitabı olan bir danışment molla. Din ilmi öğrenecek bir kimse. Çıkmış adamın karşısına, demiş ki;

“Ben ders çalışıyordum, kusura bakmayın, dereden geçen elmayı gördüm, ısırdım

da sonradan da hakkım olmadığını anladım da işte sizin ağacı buldum da sizin elmanızı ısır-mışım yani dereye düşen elmayı... Beni affe-din, hakkınızı helâl edin, ben paranızı vere-yim.” Adam bir bakmış;

Allah Allah, bu zamanda yani böyle bir çocuk, bu kadar namuslu, haramı helali düşü-nen bir insan... Aklına hemen bir oyun gelmiş. Demiş;

“Helal etmem. Şartım var.” Demiş;

“Her şartınıza razıyım.” Boynunu bük-müş, ne yapsın, helâl ettirecek, bir kere ısır-dı ya, nefse uydu, bir kere bir hata işledi ya, helâl ettirecek.

“Benim kör, kötürüm, topal, sağır bir kı-zım var. Onu alacaksın, evde, kimse almaz onu.” demiş. Hem kör, hem kötürüm, hem topal, hem sağır, her türlü arızası var, onu alacaksın.

“Alayım.” demiş. Ne yapsın, artık elmayı ısırdı ya, helâl ettirecek.

Düğünleri olmuş, hiç görmedi kızı... Kör, kötürüm, topal, sağır bir kızla karşılaşacak. Bir de bakmış ki karşısında dünya güzeli.

Dönmüş geriye, çıkmış kayınpederin karşısına, demiş ki;

“Bir yanlışlık oldu galiba, hani kör olacaktı, kötürüm olacaktı, sağırdı söylediğiniz.”

“Evladım, benim ona kötürüm dediğim, haram yere yürümedi bu ayakları. Benim buna kör dediğim, bu harama bakmadı bu kızcağız. Haram, nâmahrem söz duymadı bu kızcağız. Onun için öyle dedim. Kinaye söyledim, o dediğim kızdır. Yanlışlık yok. Hadi, evliliğiniz mübarek olsun.” demiş de o aileden İmam-ı Âzam doğmuş. Öyle olursa öyle ailelerden öyle insanlar doğar. Öteki türlü ailelerden de gazetelere malzeme çıkar.

Allah bize evlatlarımızı şu âhîrzamanın fitnelerinden korumak nasip etsin. Güzel yetiştirmek nasip eylesin.

إِنَّ فُقَرَاءَ الْمُسْلِمِينَ يُزْفُونَ كَمَا يُزْفُ الْحَمَامُ،
فَيَقَالُ لَهُمْ: قِفُوا لِلْحِسَابِ، فَيَقُولُونَ: وَاللَّهِ مَا تَرَكْنَا
شَيْئًا نَحَاسِبُ بِهِ، فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: «صَدَقَ
عِبَادِي»، فَيَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ قَبْلَ النَّاسِ بِسَبْعِينَ عَامًا

*Inne fukârâe'l-müslimîne yüzeffûne kemâ yüzeffü'l-hamâmü fe-yukâlû lehüm kifû li'l-hisâbi fe-yekûlûne vallâhi mâ teraknâ şey'en nuhâsebü bi-hî fe-yekûlullâhü 'azze ve celle sadeka 'ıbâdî fe-yedhulûne'l-cennete kable'n-nâsi bi-seb'îne 'âmen.*⁸

Müslümanların fukarası kuşların suratle uçuşup koşuştukları gibi cennete doğru koşuşurlar. Onlara denilir ki; “Yahu hesap için durun.” “Hesabı yapılacak bir şey bırakmadık dünyada, bir şeyimiz yoktu ki!” derler. Azîz ve celil olan Allahu Teâlâ hazretleri meleklerine buyurur ki: “O kullarım doğru söylediler. Bırakın onları. Onlar böylece diğer insanlardan yetmiş yıl önce cennete girerler.

Taberanî'den rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf, fakirlere müjdeli. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz diyor ki;

Inne fukârâe'l-müslimîne. “Müslümanların fukarası, yoksulları fakirleri.” *Yüzeffûne* - veyahut- *Yeziffûne kemâ yeziffü'l-hamâmü.* “Kuşların böyle süratle uçuşup koşuştukları gibi koşuşurlar.”

⁸ Gümüshânevî, *Râmûz*, 124, r. 7.

Nereye?

Cennete doğru koşuyorlar. *Fe-yukâlû lehüm*. “Onlara denilir ki.” *Kıfû li'l-hisâbi*. “Yahu hesap için durun!” Hesap kitap var, Mahkeme-i Kübrâ var, defterler açılacak. Günahlar, sevaplar tartılacak. “Durun hesap için.” Onlar hızlı hızlı gidiyorlar, uçar gibi kuşlar gibi gidiyorlar. Durun.

Fe-yekûlûne vallâhi mâ teraknâ şey'en nuhâsebü bi-hî. “Hesabı yapılacak bir şey bırakmadık dünyada, bir şeyimiz yoktu ki...” “Elimizde bir şeyimiz yoktu. Ömrümüzü Rab-bimiz'in ibadetine tahsis ettik. Para toplamadık, geleni harcadık, bir hesap edecek bir şeyimiz yok ki... Helâlden kazandık, hayrımızı hasenatımızı yaptık, geride bir şey bırakmadık, hesaplık bir şeyimiz yok.

Fe-yekûlullâhü 'azze ve celle. “Azîz ve celil olan Allahu Teâlâ hazretleri meleklerine buyurur ki:” *Sadaka ibâdî*. “O kullarım doğru söylediler.” Bırakın onları. *Fe-yedhulûne'l-cennete*. “Onlar böylece cennete girerler.” *Kable'n-nâsi*. “Diğer insanların girmesinden önce cennete girerler.” *Bi-seb'îne amen*. “Cennete 70 yıl önce girerler.”

Muhterem kardeşlerim!

Bu insanların hepsini bir köşeye çek, sıkıştır; gönlünün muradını, sor. Herkesin aklı fikri paradadır. Senin de öyledir benim de öyledir. Hepimizin bu yirminci yüzyılın materyalizmi imanımızı bozmuştur, zedelemiştir. Her şeyi para ile ölçmeye başlamışızdır. Kızımıza birisi gelse talip olsa;

“Maaşı ne? Parası ne? Ne kadar alır? bilmem ne...” Bir adam tanıştırlsa;

“Hangi işi yapar, ne kadar para kazanır, bilmem ne...”

“Arabası var, ticareti var, fabrikası var” dedi mi ceketler iliklenir, önünde el pençe divan durulur.

“Yoksuldur, işportacıdır, şu kenarda şey yapar.” deyince kulak asma, kenarda dur...

Öyle hâle geldi millet. Halbuki insanların asıl muhtaç olduğu şey Allah’ın rızasıdır. Allah’ın rızasını nerede kazanmak mümkünse ona çalışması lazım insanların. Hepimizin o şuurda olması lazım.

“E, peki hocam öyle yaparsak acaba aç kalıvermez miyiz?”

Kalmazsınız. Peygamber Efendimiz'in garantisıyla kalmazsınız. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

“Kimin niyeti âhiretse, âhiret sevabı ise Allah onun iki yakasını bir araya getirir.” İşlerini kolaylaştırır, gönlüne zenginlik verir, dünyalık da akar ona. Dünyalık da gelir. Mahrum da kalmaz. “Kimin niyeti dünya olursa Allah işlerini dağıtır.”⁹ Fakirliği gözünün önüne yerleştirir, fakirliği iki kaşının arasına yapıştırır, ne kadar çırpınsa da yine ezelde takdir edilenden fazlası geçmez eline.

Peygamber Efendimiz pek çok hadîs-i şerîfide şunu anlatmaya çalışıyor ki; rızık nasıl olsa gelecek, iyi yoldan kesbetmeye çalışın. İnsan kespten dolayı günah veya sevap kazanacak. Ona dikkat etmesi lazım. Rızık nasıl olsa gelecek. Ama iyi yoldan helâlden gelmesine dikkat edin.

Geçen gün kanaat sözü üzerinde düşündüm. Kanaat. Kanaatkârlık. Emin olun yıllar yılı bu kelimenin mânasını anlayamamışız

kardeşlerim. Kanaat sözünün mânasını anlamamışız.

Kanaat ne demek?

Yani rızka kanaat etmek ne demek anlamamışız. Kanaat, fikir demek, bir şeye inanmak demek. Tamam ben onun öyle olacağına kanaat getirdim demek.

Peki, niye rızka kanaat etmek denilmiş?

Çok basit. Düşününce buluyor insan. Allah rızkı kullara tekeffül etmiştir. “Kulum korkma, ben seni yarattım, ben senin rızkını da göndereceğim.” demiştir. İnsan buna kanaat getirebiliyorsa içinde, tamam... “Allah rızkımı bana gönderecek, yaratmış, rızkımı da verecek.” İşte o kanaatkâr insandır. Allah’ın göndereceğine kanaat getirmez de ben şunu elde edeyim, yoksa aç kalırım, açıkta kalırım... O da haris adamdır muhteris adamdır. Korkma, kanaat sahibi ol ki Allah vaadinden hulfetmez. Allah vaadini yerine getirir. Seni aç açık bırakmaz.

Hocaların hepsinin açlıktan ölmesi lazımdı, dünyada hoca kalmaması lazımdı. Hiç de öyle olmamıştır. Hiçbir zaman öyle olmamış-

tır. Allah'a kanaatini denemek için çöle gıdasız yanına su almadan çıkmış gitmiş insanlar vardır. Yani rızkı nasıl olsa verecek diye... Rızk onlara da gelmiştir.

O bakımdan helâlinden isteyin. Bilin ki sizin rızkınız da sizi arayıp duruyor. Sizin onu aradığınız gibi sizin rızkınız da sizi arıyor, helâlinden kesp etmeye çalışın. Helâl yoldan almaya çalışın. İki yoldan gelebilir. Sağdan gelir, soldan gelir. Sağdan gelirse helâlden gelir; soldan gelirse haramdan gelir. Gelen miktar aynıdır. O gün 500 lira kazanacaksanız 500 lira gelir. İki ihtimal çıkar karşınıza. Birisi haramdan, rüşvetten, bilmem neden; birisi helâlden, meşru yoldan. Harama hı derseniz, yan cebime koy derseniz haramdan kazanmış olursunuz. 500 lira girer cebinize, haramdan girer. Hayır derseniz harama, o rızık bu sefer dolaşır sağdan gelir. Mecbur ama helâlinden gelir bu sefer... Meşru bir şey olarak gelir size. Bu böyledir, bu bir mânevî kanundur, kaidedir. Âyetler de, hadisler de bunu böyle bildiriyor. Bu hususta kâni olun.

f. İslam'ı Yeniden Öğrenip Gerçek Müslüman Olmak

Muhterem kardeşlerim!

Biz İslâm'ı yeniden öğrenelim. Her gün yeniden İslâm'ın gerçek kâidelerini, imanın hakikî kanunlarını öğrenelim, imanımıza göre yaşayalım. Öyle adı müslüman olup da işi kâfir olan, kâfirlerin işi gibi, yaşayışı gibi yaşayıp da sözde müslüman olan insan olmaktan şu paçayı kurtaralım. Allahu Teâlâ hazretleri bize dinde fakih olmayı nasip eylesin. Rızasının yollarını görüp anlamayı, bulmayı, sezmeyi nasip eylesin. Sevdiği işleri yapmayı nasip etsin. Hâsılı huzuruna sevdiği razı olduğu, yüzü ak alını açık kullar olarak varmayı nasip eylesin.

Bi-hürmeti esrâr-i sûreti'l-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

25 Cemâziye'l-Âhir 1406 / 06.03.1986

Özelif Camii/ Ankara

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

